

רחל היקרה,

חברתנו הטובה, ברכות לרגל הגיעך לגיל שיבה,
אבל רגע רגע, אל דאגה
בעידן שלנו גיל 70 זה ממש ילדה.

לפני שאברך ואתן לך עצות של בעלת ניסיון, אאתגר את עצמי במבחן זיכרון.
הפלגתי אחורה לזכרונות נעימים דרך תמונות של חברות בת כמעט יובל שנים.

ראשיתה במפגש מקרי בסופר בית הכרם, עת המתנו בתור לקופה - איזה מזל שלא היה שופרסל אונליין
באותה תקופה, נו טוב, וגם שלא הסתובבה בחוץ מגפה.
מפגשי אחר הצהריים על הספסל בהלר, הלכנו רכיל על ענייני הבניין ומעבר.
סרגנו מפות במסרגה אחת,
עשינו ביחד קבלות שבת,
נסענו לאינספור טיולים ומסעות,
שתמיד לוו בצחוק עד דמעות.
בכל מוצאי פסח אכלנו לחם תוצרת בית,
וביום העצמאות צפינו בזיקוקים מגג הבית.
ואת בטח זוכרת את הסיפור
על הטלוויזיה שהדלקנו והתקלקלה ביום כיפור.

החברות שלנו תמיד הייתה משמעותית
כשהילדים היו קטנים והתעוררה בעיה בריאותית,
רחל נקראה לדגל כסמכות הרפואית!
מיידית למשימה היא מתייצבת ונרתמת, בכל זאת מדובר בחובשת מדופלמת.
כשרצינו לקנות מטבח או שולחן, ידענו למי לפנות ולאן.
רחל אלופה בלמצוא מציאות, שופרא דשופרא של עולם הקניות.

חברות אמת נמדדת ברגעים קשים, ולמעני רחל התגייסה גם כשהייתה בשירותים.
האירוע המדובר היה ברומא הבירה, עת נסענו לטיול בנות בעיר הגדולה.
היה זה בסופו של יום ארוך, או אז גיליתי את הברוך.
אחרי שהלכנו שעות בותיקן ובמסעדה סיימנו לאכול,
חזרנו למלון ונוכחתי שאיבדתי את היקר מכל.
היה זה טלפון נוקיה משוכלל דאז,
שלאבד אותו היה כמו לאבד דבר יקר מפז.
לשמע השבר והמרורים רחל זינקה מיד מהשירותים.
ביחד יצאנו למסע בדרכים, עד שהחזרנו את המכשיר לחוף מבטחים.

את חיבתנו לטכנולוגיה אנו חולקות כבר שנים, מתעדכנות בגאדג'טים ובכל החידושים, מחליפות מידע על שעונים ואפליקציות מתקדמות, ולאחרונה ברוח הגיל גם על מחקרים ותרופות חדשות.

ועכשיו, כפי שהבטחתי והצלחתי לזכור (למרות שיש לי כבר ותק מכובד בעשור...), אני רוצה לאחל לך שנמשיך במירוץ עד 120, ונשמור על פער הגילאים שלנו לעוד הרבה שנים. אני מברכת אותך חברתי הטובה, שתמשיכי לשמור על רוחך הצעירה, תמשיכי להגשים את עצמך ולהנות,

והכי חשוב - **האירי**

את חיי הילדים, הנכדים וכמובן את של מירי!

בריאות איתנה ועד 120,

אוהבים,

השדלובים.

מרים ושלמה.